

Boros Imre: F?nököt találtak Európában

2012 november 13. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Nixon hajdani elnök külügyminisztere, Kissinger mondta, hogy bajban van, ha fontos ügyben kell Európába telefonálnia. Nem tudja ugyanis, hogy hirtelen kit is tárcsázzon, ha arra van szükség. A kijelentés arra utalt, hogy bár létezik már az Európai Unió, de az nem állam, még csak nem is jogképes jogi személy, és akkor még nem volt elnöke sem.

A bizottságnak meg nem volt (és ma sincs) jogköre több országot is érint? ügyben döntést hozni, valójában kormánynak sem lehetett tekinteni. Az EU éves költségvetése pedig még az éves bruttó társadalmi termékének egy százalékát sem éri el.

Mivel a közösség nem jogi személy, hiteleket sem vehet fel. Mindezt azért mondta Kissinger, mert fájlalta, hogy fontos, a világkereskedelmet és a világ pénzügyi rendszerét, valamint a biztonságot érint? kérdésekben a világ legnagyobb egységes gazdasági blokkjában, az EU-ban nem volt egy f?tárgyaló partner. Magam is jelen voltam a magyar Parlamentben, amikor Brzezinski a világ biztonsági helyzetér?l tartott el?adása keretében elmondta, hogy a bármely országban fellép? fegyveres konfliktusra egyedül az Egyesült Államok képes idejében reagálni. Szerinte náluk huszonnégy óra alatt tízszer akkora fegyveres és azonnal bevethet? katonai er? mozgósítható, mint Európában. Jellemz? példa volt erre a korábbi Jugoszlávia felbomlásának folyamata.

Milosevics ugyanis nem volt hajlandó önként lemondani arról a délszláv birodalomról, amelyet éppen amerikai igenléssel pottyantottak még az els? világháború után a jogel?d jugoszláv politika ölébe. Éppen ezért a válság kitörésekor még a korábbi amerikai követ, kés?bbi külügyminiszter-helyettes is úgy foglalt állást, hogy nem eshet szét Jugoszlávia. Nem is esett, ameddig az amerikai légier? is úgy látta jónak. Szóval Európa még egy kis balkáni konfliktus rendezésére sem volt alkalmas. Európában nem volt f?nök sem, ezt világpolitikai események sora bizonyította. Nagy-Britannia, Spanyolország, Olaszország – függetlenül kormánya politikai színezetét?l – azonnal felsorakozott az USA mellé az iraki intervencióban, míg éppen a korábban mindig h?séges Németországban épp egy szocdem kancellár tett komoly ellenvetéseket. A közelmúlt azonban bebizonyította, hogy a válsághelyzetek közé nem lehet egyenl?ségjelet tenni. Más válságok esetén Európában nem került el? az igazi f?nök, de ha eljön a valódi válság, akkor mégis el?bújik. Erre szolgál példával a már több mint negyedik éve dúló nemzetközi pénzügyi krízis, amely mára általános hitelválsággá, az európai pénz, az euró válságává terebélyesedett. Az Európai Unió további sorsa függ attól, hogy ezen a válságon miként lehet úrrá lenni. Az Atlanti-óceán telefonkábelein zajló telefonbeszélgetésekb?l mára kiemelkednek gyakoriságukkal Timothy Geitner amerikai pénzügyminiszter (korábbi FED-elnök) és az Európai Központi Bank elnöke, Draghi beszélgetései. Nemcsak a számosság, id?tartamuk miatt is. Arról nincs pontos ismeret, hogy a hívásokat ki és hányszor kezdeményezte. Volt és van is mir?l beszélgetniük.

Biztosan volt szó arról, hogy Mario Draghi számolatlanul adjon pénzt a bankoknak egy százalékért, hogy a görögök részleges adóssságleírásából keletkez? veszteségeket olcsó forrásokkal kárpótolhassák. A korábbi ECB-elnök ugyanis ilyesmir?l hallani sem akart. Azt is megbeszélhették, hogy vásárolja csak az ECB az eurózóna államainak kötvényeit, ha azokat a piacon már nem lehet eladni, vagy csak nagyon drágán. A korábbi ECB-elnök err?l sem akart hallani.

Az amerikai FED viszont már havonta vesz negyvenmilliárd dollárért olyan papírokat, amelyek sohasem fizetnek majd, és senki sem ad értük készpénzt. Talán Geitner már azt is Draghi fülébe súghatta, hogy miért kell Európában bankunió meg fiskális unió, s hogy el?bb vagy utóbb, de legyen euróállam is, amely majd mindig helytáll a bankokért. A Geitner–Draghi-diskurzusokból az jött ki, hogy az ECB – bár mögötte nem áll semmilyen konkrét államalakulat – hasonlítson a Federal Reserve-re, amelynek legnagyobb egységében, azaz New York-i „fiókjában” éppen Geitner volt a válság kitörésekor a f?nök. Ez a bank adott gigantikus likvid kölcsönt az ingatlanhitelez?k részvényeit shortoló Goldmann Sachsnak. Talán az sem lényegtelen, hogy korábban történetesen Draghi is a Goldmann embere volt. Geitner tehát megtalálta az európai nagyf?nököt. ?t meg a Goldmann Sachs találta meg jó id?ben, hogy segítsen a korábbi pénzügyminiszter Henry Paulsonnak, aki évtizedeken át volt Goldmann Sachs-os f?nöke, társtulajdonosa is. És aki most azon fáradozik, hogy a hajdani cége által kirobbantott pénzügyi válság ne terjedjen futót?zként az USA-ban. Most pedig az a kérdés, hogy meg lehet-e állítani ezt a válságot Európában, s ha igen, milyen áron.

Igaznak t?nik a mondás, hogy annak, aki a pénzforgalmat a kezében tartja, tör?dnie sem kell azzal, hogy kik a választott miniszterelnökök.

Boros Imre - magyarhirlap.hu

Ajánló